

1. De mens

*En hij leidde hem tot Jezus. En Jezus hem aanziende zeide:
Gij zijt Simon, de zoon van Jona; gij zult genaamd worden
Céfas, hetwelk overgezet wordt: Petrus.*

Johannes 1:43

Wie zal een reine geven uit een onreine? Dat gold ook voor Petrus. Ook hij was in zonden ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Zijn levensgeschiedenis begint in Bethsaïda, ten tijde van de Heere Jezus een vissersplaats gelegen aan de noordwestelijke hoek van het meer van Galilea. Het huidige Tell Bethsaïda ligt ongeveer drie kilometer verwijderd van de oever van het meer. Uit Bethsaïda kwamen ook zijn broer Andreas en Filippus (Joh. 1:45).

Van zijn ouders is niet méér bekend dan dat Petrus door de Heere Jezus Zelf wordt genoemd Simon bar Jona, dat is: Simon zoon van Jona, of zoon van Johannes (Joh. 1:43; Matth. 16:17; Joh. 21:15, 16 en 17).

Petrus was getrouwd. Hij is de enige apostel van wie we dat zeker weten. We lezen immers in Markus 1:30 over zijn schoonmoeder. Als de Heere Jezus uit de synagoge te Kapernaüm komt in het huis van Simon en Andreas, blijkt de schoonmoeder van Petrus ziek te zijn. Ze wordt terstond door de Heere Jezus genezen. We weten dat zijn vrouw hem vergezelde op zijn zendingsreizen. Daarop doelt de apostel Paulus als hij in 1 Korinthe 9:5 de vraag stelt: ‘Hebben wij niet macht om een vrouw, een zuster zijnde, met ons om te leiden, gelijk ook de andere apostelen en de broeders des Heeren en Céfas?’ Paulus noemt Petrus hier met de naam die hij van Christus Zelf ontvangen heeft (Joh. 1:43). Céfas of Kefas betekent ‘rots’.

Petrus hield zich bezig met de visvangst op het meer van Galilea. Samen met zijn broer Andreas. Andreas was een van de twee die Jezus waren gevolgd toen zij Johannes de Doper hoorden preken. Johannes wees Jezus aan als het Lam van God. Andreas getuigde van Hem: ‘Wij

hebben gevonden de Messias, hetwelk is, overgezet zijnde, de Christus' (Joh. 1:42). Andreas leidde Petrus tot Jezus. Ze waren in natuurlijke zin broers van elkaar, maar in Christus, hun oudste Broeder, waren ze ook in geestelijk opzicht broeders. Niet alleen aardse, maar ook eeuwige banden bonden hen samen.

Petrus was een man met een sterke, impulsieve natuur. Vaak reageerde hij spontaan, gedreven door zijn gevoel. Dat gevoel bleek het niet altijd bij het rechte eind te hebben. Verschillende karaktereigenschappen die we tegenkomen bij gevoelsmatige typen kunnen we ook bij Petrus waarnemen. Zo lijden deze typen nogal eens aan overschatting van zichzelf. Wat overschatte Petrus zichzelf als we hem in Mattheüs 26:35 horen zeggen: 'Al moest ik ook met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen.' Hoe pijnlijk kwam hij erachter dat hij van zichzelf zwak van moed en klein van krachten was. In welk een diepe smart moest hij zijn hoogmoed bewenen, nadat hij zijn Meester tot drie keer toe verloochend had.

Gevoelsmatige typen tonen zich vaak aanhankelijk. Dat kunnen we ook van Petrus zeggen. Als de discipelen Jezus zien wandelen op het water van het meer van Galilea, schreeuwen ze – ook Petrus – van vrees. Maar als Jezus Zich aan hen bekendmaakt, is het Petrus die zegt: 'Heere, indien Gij het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water' (Matth. 14:28). En als Jezus hem roept, bedenkt hij zich geen ogenblik. Hij stapt uit het scheepje en stapt op het water om tot Jezus te gaan. Maar ook dan moet Petrus het ervaren dat hij geen ogenblik aan zichzelf is toebetrouwd. Als hij ziet op de harde wind, bezet vrees zijn hart en begint hij te zinken.

Ook spontaniteit is een karaktertrek van gevoelsmatige typen. Het is Petrus, die op de vraag van de Heere Jezus 'Wie zegt gij dat Ik ben?' uitroept: 'Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods' (Matth. 16:16). Het is dezelfde spontaniteit die we tegenkomen als de Heere Jezus in Johannes 6:67 aan Zijn discipelen vraagt: 'Wilt gijlieden ook niet weggaan?' We horen Petrus daar antwoorden: 'Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. En wij

hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods' (Joh. 6:68,69).

Gevoelsmatige typen zijn vaak geneigd om in bijzondere omstandigheden onverstandig en zonder erbij na te denken op gebeurtenissen te reageren. Denk aan de verheerlijking van Jezus op de berg. Petrus, Jakobus en Johannes zijn bij Hem. Nadat twee mannen, Mozes en Elia, met Jezus gesproken hebben, keren deze terug naar de hemel. Dan horen we Petrus tot de Heere Jezus zeggen: 'Meester, het is goed dat wij hier zijn; en laat ons drie tabernakelen maken, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een' (Luk. 9:33). Lukas voegt er veelbetekend aan toe: 'Niet wetende wat hij zeide.'

In het algemeen worden eigenschappen van gevoelsmatige mensen door anderen gewaardeerd. Ze zijn populairder dan gesloten personen. Ze staan vaak wijd open voor de wereld om hen heen. Je bent snel hun vriend, maar ze vergeten je ook vlug. Ze worden gauw boos, maar ze maken het ook snel weer goed. In de evangeliën vinden we veel uitspraken van Petrus, die dat beeld bevestigen. Van hem lezen we meer uitspraken dan van enig andere discipel van Jezus.

Ondanks zijn karaktereigenschappen, die vaak in botsing kwamen met de weg die Christus als de Middelaar Gods en der mensen moest gaan, heeft de Heere Petrus geroepen en willen gebruiken in Zijn dienst.

Hij kwam wel niet uit Kapernaüm, waar in die tijd rijke Romeinen zich hadden gevestigd, maar uit het arme vissersplaatsje Bethsaïda. Verondersteld wordt dat het gezin van vader Jona met Petrus en Andreas zich later in Kapernaüm heeft gevestigd, omdat de toegang tot de haven van Bethsaïda bemoeilijkt werd door slibafzetting. Daardoor werd het uitoefenen van de visserij vanuit Bethsaïda steeds moeilijker.

De leider van de twaalf apostelen kwam dus niet voort uit de edelen van deze wereld, ook niet uit het godsdienstige Jeruzalem, maar uit het wat vergeten plaatsje Bethsaïda.

Petrus, een mens. Het is zo overduidelijk gebleken tijdens zijn leven. Maar wat heeft de Heere hem willen gebruiken als een van de grondleggers van de christelijke kerk tot de verheerlijking van Zijn Naam!

‘Heilig zijn, o God, Uw wegen.’ Dat Petrus mens was – wel een begenadigd mens, maar toch mens – biedt ons troost. Daardoor is zijn leven met alle hoogten en diepten tot lering voor ons mensen van de 21^e eeuw. De gangen die de Heere met Petrus heeft gehouden zijn in vele opzichten niet vreemd voor hen die door de genade van God zoekende zijn gemaakt naar de gerechtigheid van Christus. Zij moeten leren dat het leven der genade een leven is van vallen en opstaan. Ook moet geleerd worden dat we niet op Petrus moeten steunen of Petrus moeten verheerlijken, zoals Rome doet, want hij was een mens, een sterfelijk en een zondig mens. We moeten steunen op Hem, Die mens werd en God bleef. Zijn Naam moet verheerlijkt worden. Alleen door Hem was en bleef Petrus een begenadigd mens. In eigen kracht kon hij niet staande blijven, maar alleen door Hem, Die gezegd heeft: ‘Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude’ (Luk. 22:32).